

De RVV als zodanig had tot eind juni '44 enkele helpers van de vijand uit de weg geruimd, een paar overvallen uitgevoerd op distributiekantoren en bevolkingsregisters (maar niet in de verste verte zoveel als de Knokploegen), enkele gevangenen weten te bevrijden, 'kleinere' sabotage bedreven (telefoonkabels doorgesneden, stro-opslagplaatsen in brand gestoken, goederenwagons onklaar gemaakt) en in vier gevallen het productieproces in enkele fabrieken voor enige tijd onderbroken. Grote omvang had die sabotage dus niet aangenomen; sabotagemiddelen waren schaars – die konden in grote hoeveelheden slechts uit Engeland komen. Op dat laatste bleef Thijssen hopen en toen eenmaal de strijd in Normandië was ontbrand, deed hij aan zijn medeleden van de Raad van Verzet (van der Veen was in mei in Duitse handen gevallen en in juni gefusilleerd) het voorstel, een door hem geleid Operatie-Centrum (OC) te vormen hetwelk de groepen van de RVV op militaire leest zou schoeien – groepen die zich geheel op de sabotage zouden toeleggen. Het voorstel werd begin juli aanvaard. Er vloeide uit voort dat, in het perspectief van Thijssen, de RVV-groepen (zoals al met de Radiodienst het geval was) alleen met hem te maken hadden, niet met de overige leden van de Raad.

Wat die overige leden betreft: Wagenaar was commandant van de RVV-groepen in Noord-Holland en vertegenwoordigde de RVV in de linker-sectie van de gecoördineerde illegaliteit, Johan Engel vertegenwoordigde de RVV in de 'Kern' (daarover straks meer), J. J. van der Gaag onderhield de contacten met de OD en de LKP op de z.g. Donderdagmiddag-bijeenkomsten (ook daar komen wij op terug) en Doorn en Marinus Couvée hadden geen speciale uitvoerende taak. De Raad kwam in de regel eenmaal per week bijeen.

Hoe talrijk en hoe sterk waren de groepen van de RVV?

In de zomer van '44 was de RVV in het zuiden des lands nog pas in opbouw, mede doordat Thijssen medio juli de commandant-Zuid, dr. J. Hoekstra, een chemicus van Philips die zich zeer had geërgerd aan de autoritaire toon waarin Thijssen zijn missives placht te stellen, bruusk had ontslagen. Er waren RVV-groepen in Noord-Brabant, enkele in Limburg, geen in Zeeland. Ook waren er groepen in Twente, bijeengebracht door een beroepsofficier, de kapitein der infanterie A. F. Lancker, op de Veluwe, in Utrecht, in de Zaanstreek (in die Zaanstreek zaten er talrijke communisten in) en in Rotterdam (sinds kort), Den Haag en Leiden. Met de drie noordelijke provincies had Thijssen geen contact. Spreken wij hier van 'groepen', dan moet men die niet zien als eenheden die in juli en in de eerste weken van augustus '44 al veelvuldig daadwerkelijk ingrepen